

Zsolt - szülői bántalmazás

A negyedik, tízéves fiút születése óta a végzettség- és munka nélküli, rossz egészségi állapotú, hiányos fogazatú, vékony, törékeny édesanyja egyedül neveli. Esti tagozaton gimnáziumba járt abban bízva, hogy érettségivel könnyebben talál munkát. Albérletük szegényes, de rendezett, Zsolt az iskolában mindig pontosan jelent meg, felszerelése teljes volt. A fiú az iskolai és az osztályközösségbe nehezen illeszkedett be, szorongása és zárkózottsága miatt csak kevés barátja volt, ezért az édesanyja a kerületi nevelési tanácsadó segítségét kérte, ahová minden alkalommal személyesen kísért el.

Zsolt iskolájában a pszichológiai támogatás mellett pedagógiai gondozásban is részesült gyenge tanulmányi eredményei miatt. Több tantárgyból nehézségei voltak, de a közepes átlagot mindig el tudta érni.

Az asztalos édesapa, aki barátnőjével és annak 17 éves fiával élt együtt, a tanév első harmadában a derült égből került elő, és állította feje tetejére a család addigi életét. Az addig szinte nem is létező édesapa pár hét után magához vette a fiút. A fiú jegyei eleinte javultak, ám egy idő után tanulmányi átlaga elkezdett romlani, több tárgyból sorozatban szerezte az egyseseket, egyre többször volt hiányos a felszerelése, sokszor koszos a körme, a ruhái, egyre ápolatlanabbul, sápadtan, álmosan, karikás szemmel jelent meg az iskolában és a nevelési tanácsadóban. Zsolt elmesélte, hogy apja szerint túl lányosan viselkedik, ezért a földön altatja hét évvel idősebb mostohatestvérével együtt. Rosszul érzi magát az apukájánál, nem jön ki jól mostohatestvérével, mostohaanyjával sem. Mindezek ellenére – számomra teljesen érthetetlen módon – Zsolt nem mehetett vissza édesanyjához, mivel a lakás tulajdonosa elutazása idejére rábízta vad háziállatát, amitől a fiú nagyon félt.

A helyzet irrealitásáról az édesanyát nem lehetett meggyőzni, többször megfordult a fejemben, hogy az édesapa és az édesanya között van egy háttér-megállapodás, és a kutya csak egy fedőtörténet, de erről nem sikerült meggyőződnöm. A kialakult helyzet viszont komoly hatással volt Zsolt életére. Iskolai teljesítményének romlásával párhuzamosan egyre ritkábban jelent meg a nevelési tanácsadóban is. Az édesanya, akivel ezalatt az idő alatt telefonon és személyesen is próbáltam tartani a kapcsolatot, egyre kevesebb

2020

információval rendelkezett fiáról, ugyanakkor nem mert lépéseket tenni, mert félt, hogy egy esetleges bírósági döntés eredményeképpen a jobb anyagi helyzetben, stabil munkával rendelkező édesapának ítélnék a gyereket.

Az iskola egészen addig nem kezelte különösebb érzékenységgel a helyzetet, míg ki nem derült, hogy az édesapa bántalmazta a fiút. Ekkor jegyzőkönyvet vettek fel, s arra kérték (!) az édesapát, hogy tartsa távol magát a gyerektől. A helyzet egyértelműsége ellenére rendőrségi feljelentés nem történt. Az édesanya ezzel kapcsolatos kérdéseimet rendre hátrította. Véleményem szerint bűntudata volt, hogy rábízta fiát az édesapára, aki az elmúlt 10 évben egyáltalán nem foglalkozott a családjával, és emiatt nem került sor a rendőrség bevonására.

A fiú az iskola közbenjárásának köszönhetően tavaszra visszakerült az édesanyához – aki időközben leérettségizett, és szerencsésen munkát is szerzett –, de közel két hónapon keresztül nem jelentek meg a nevelési tanácsadóban. Zsolt viselkedése a bántalmazás hatására erősen megváltozott: az addig zárkózott, halk szavú fiú agresszívvá vált, csúnyán beszélt, provokatív volt a viselkedése, egyszer meg is akart ütni. A rettegett és gyűlölt édesapa feltehetően pont ugyanúgy viselkedett Zsolttal, ahogy ő velem.

Bár Zsolt esetével kapcsolatban folyamatosan egyeztetett az iskola gyermekvédelmi felelőse és a nevelési tanácsadó, a rendszer mégis teljesen tehetetlennek bizonyult egészen addig, amíg a tanuló nem sodródott komoly veszélybe. Akkor viszont megtette az iskola a szükséges lépéseket. Az édesanyát ezzel együtt komoly támogatásban kellett volna részesítenie a rendszernek, ám erre tudomásom szerint nem került sor.

Zsoltot a következő tanév elejétől iskolájában részesítettem pszichológiai gondozásban. A foglalkozásokon a tanuló visszanyerte eredeti formáját, úgy tűnt, lassan, de beindult a trauma feldolgozása. Többször jöttek az édesanyjával együtt, úgy tűnt, kapcsolatuk megerősödött, összekovácsolódtak. Zsolt kezelését három hónap után egy kolléganóm vette át, s bár az édesanya aggódott, hogy sem ő, sem fia nem fogják tudni az új pszichológust elfogadni, végül egyikük számára sem jelentett gondot a váltás.

(pszichológus)

EFOP-5.2.4-17-2017-00012-

„A Jelenlét program kiterjesztési három településre”

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE